

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΣΕ ΕΙΔΑ.

Σὲ εἶδα πλάσμα οὐράνιο,
Ἐμπρός μου πάλι σ' εἶδα,
Σ' εἶδα καὶ πάλι Ἰσαγγελη
ροδόπλαστή μου ἐλπίδα.

Σ' εἶδα κ' ἐπαῦσαν οἱ καῦμοι
Καὶ τῆς καρδιᾶς μου οἱ πόνοι
Καὶ πάλιν εἶπα. «Σ' ἀγαπῶ
Κ' ἐσὲ λατρεύω μόνη».

Σ' εἶδα, ὅαν ἄστρο ἰφωτεινὸ
Εἰς τῆς νυχτὸς τὰ θάθη,
Κ' ἐπάψανε γιὰ μία στιγμή
Τὰ περασμένα πάθη.

Σ' εἶδα, κ' ἀμέσως ἔκραξα
Τὴν βλέπω, εἶν' ἐκεῖνη»
Ἦ ἡ γῆ ποῦ εὐρισκόμουν
Ἰαράδειςτος ἐγίνη.

Ἄ φλογερά σου βλέμματα
Γὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας
Γὰ ἤλεψε, ὡς τὴν ἄχνα σου,
Ἰρωτομαγιᾶς ἀγέρας,

Ὅ θεῖό σου βῆμα ἔκαμε
Ὀρτο ὅτ' ἡ γῆ ν' ἀνθίσχῃ
Ἦ ἡ Ἀφροδίτη ὅμοια τῆς
Ἐσὲ ν' ἀναγνωρίσῃ.

Δὲν ὠμιλοῦσες καὶ γι' αὐτὸ
Ἐλάλουνε τ' ἀηδόνι
Ἀλλιωὺς κ' αὐτὸ θὰ σώπαινε.
Γιὰ νὰ μιλήσῃ σὺ μόνη.

Ἐν ὅμως μόνον σοῦλειπε,
Ὡ ἀκριβὴ μου ἐλπίδα,
Ἀντὶ τῆ γῆ τὸν Ὀλυμπο
Σὺ νᾶχης γιὰ πατρίδα

Ὅτε κ' αὐτὸς ὁ Ἐρωτίας
Ἀν σ' ἔβλεπε ἄκρ' ἵκτα,
Ἦθελε βέβαια γελασθῇ
Ἦ ἦθε σὲ πῇ Μητέρα!

Σὲ εἶδα πλάσμα ἀχάριστο,
Ἐμπρός μου πάλι σ' εἶδα,
Σὲ εἶδα τέρας ἄμορφο,
Καρδιὰ χωρὶς ἐλπίδα.

Σὲ εἶδα κ' ἀνάψαν οἱ καῦμοι
Κι' εἶπα πῶς ὥστε ζήσω
«Ἐσὲ θὰ φεύγω μοναχὴ
Κ' ἐσένα θὰ μισήσω»

Σ' εἶδα ὡσάν τὸ κεραυνὸ
Μεσ' τῆς νυχτὸς τὸ σκότος
Καὶ μ' ἀναψε ἡ ἐκδίκησι
Ἦσαν τῆς θρονιᾶς ὁ κρότος.

Σ' εἶδα κ' ἀμέσως ἔκραξα
«Ἰδέσ' τὴν εἶν' ἐκεῖνη»
Κ' ἡ γῆ μοῦ ἔφυγε ἀπ' ἔμπρός
Καὶ κόλασις ἐγίνη.

Τὰ μισαρά σου βλέμματα
Ἐνίκουν τὸ σκοτάδι,
Κ' ἡ ἄχνα σου εὐγινε ἄγρια
Ἦσαν φύσημα τοῦ Ἄδην

Τὸ ἔρμος σου βῆμα ἔκαμε
Χόρτο νὰ μὴ βλαστήσῃ
Καὶ τῶν Δαιμόνων ὁ χορὸς
Θεὰ νὰ σὲ γνωρίσῃ.

Δὲν ὠμιλοῦσες, καὶ γι' αὐτὸ
Τὸ νεκροποῦλι ἐλάλει
Ἀλλιωὺς θὰ ἐσώπαινε κ' αὐτὸ
Γιὰ νὰ σ' ἀκούσῃ πάλι.

Ἐνα ὅμως μόνον σοῦλειπε
Γιὰ νᾶσαι σὺ τελεία,
Τὸν Ἄδην καὶ τὸ Ἐρεβος
Νᾶχης γιὰ κατοικία.

Κ' ἡ Ἐριννύς ἂν σ' ἔβλεπαν
Ἦ τὴν σκοτεινὴν τοὺς σφαῖρας
Βασίλισσα θὰ σ' ἔκραζαν
Κ' ἀγαπητὴ Μητέρα!